Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (deseto vijeće)

28. listopada 2020.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Direktiva 2006/126/EZ – Članak 2. stavak 1. i članak 11. stavak 4. – Vozačka dozvola – Uzajamno priznavanje – Doseg obveze priznavanja – Zamijenjena vozačka dozvola – Zamjena izvršena u trenutku kada je država članica izdavanja bila oduzela pravo na upravljanje vozilom – Prijevara – Odbijanje priznavanja dozvole koja je izdana u okviru zamjene”

U predmetu C-112/19,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Verwaltungsgericht Aachen (Upravni sud u Aachenu, Njemačka), odlukom od 4. veljače 2019., koju je Sud zaprimio 12. veljače 2019., u postupku

Marvin M.

protiv

Kreis Heinsberg,

SUD (deseto vijeće),

u sastavu: M. Ilešič, predsjednik vijeća, E. Juhász (izvjestitelj) i I. Jarukaitis, suci,

nezavisna odvjetnica: E. Sharpston,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za Marvina M., H. D. Gebauer, *Rechtsanwalt*,

– za Europsku komisiju, W. Mölls i N. Yerrell, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnu odvjetnicu, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 2. stavka 1. i članka 11. stavaka 1. i 4. Direktive 2006/126/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 20. prosinca 2006. o vozačkim dozvolama (SL 2006., L 403, str. 18.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 8., str. 107.).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Marvina M. i Kreisa Heinsberg (okrug Heinsberg, Njemačka), povodom odluke tog okruga da odbije priznati vozačku dozvolu koju su Marvinu M. izdala nizozemska tijela.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Uvodne izjave 2. i 8. Direktive 2006/126 glase:

„(2) Propisi o vozačkim dozvolama bitan su dio zajedničke prometne politike, doprinose poboljšanju sigurnosti prometa na cestama i omogućavaju slobodno kretanje osoba koje namjeravaju steći boravište u državi članici koja nije država koja je dozvolu izdala. S obzirom na važnost osobnih prijevoznih sredstava, posjedovanje vozačke dozvole koju je priznala država članica domaćin promiče slobodu kretanja osoba i pravo poslovnog nastana. […]

[…]

(8) Zbog razloga sigurnosti prometa na cestama, potrebno je utvrditi minimalne zahtjeve za izdavanje vozačke dozvole. Potrebno je uskladiti standarde za vozačke ispite i izdavanje dozvola. S tim u vezi, potrebno je definirati znanja, vještine i ponašanje povezane s upravljanjem motornim vozilom te na tim elementima zasnovati vozački ispit, a minimalne standarde u vezi s psihofizičkim sposobnostima za upravljanje takvim vozilima ponovno definirati.”

4 Članak 1. stavak 1. navedene direktive predviđa:

„U skladu s odredbama ove Direktive, države članice uvode nacionalnu vozačku dozvolu temeljenu na obrascu Zajednice iz Priloga I. Oznaka na 1. strani obrasca vozačke dozvole Zajednice sadrži razlikovnu oznaku države članice koja izdaje dozvolu.”

5 U članku 2. stavku 1. iste direktive, naslovljenom „Uzajamno priznavanje”, određeno je:

„Države članice uzajamno priznaju vozačke dozvole koje su izdale.”

6 Članak 7. stavak 1. Direktive 2006/126 utvrđuje uvjete za izdavanje vozačkih dozvola, koji se odnose na vještine vožnje i boravište podnositelja zahtjeva na području države članice koja izdaje dozvolu.

7 U skladu s člankom 11. Direktive 2006/126:

„1. Ako imatelj valjane nacionalne vozačke dozvole koju je izdala država članica stekne uobičajeno boravište u drugoj državi članici, on može zatražiti da se njegova vozačka dozvola zamijeni jednakovrijednom dozvolom. Država članica koja obavlja zamjenu dužna je provjeriti za koju kategoriju podnesena dozvola stvarno još vrijedi.

2. Poštujući načelo teritorijalnosti kaznenog i policijskog prava, država članica u kojoj imatelj vozačke dozvole druge države članice ima uobičajeno boravište može primijeniti svoje nacionalne propise o ograničavanju, privremenom oduzimanju, oduzimanju ili ukidanju prava na upravljanje vozilom te, prema potrebi, u tu svrhu zamijeniti dozvolu.

3. Država članica koja obavlja zamjenu vratit će staru dozvolu nadležnim tijelima države članice koja je tu dozvolu izdala navodeći razloge za takav postupak.

4. Država članica odbit će izdati vozačku dozvolu podnositelju zahtjeva čija je vozačka dozvola u drugoj državi članici ograničena, privremeno oduzeta ili oduzeta.

Država članica odbit će priznati valjanost svake vozačke dozvole koju je izdala druga država članica osobi čija je vozačka dozvola na području ove prve države članice ograničena, privremeno oduzeta ili oduzeta.

[…]”

8 Članak 15. Direktive 2006/126, u verziji koja je bila na snazi u vrijeme činjenica iz glavnog postupka, predviđao je:

„Države članice pomažu jedna drugoj u provedbi ove Direktive i razmjenjuju podatke o dozvolama koje su izdale, zamijenile, nadomjestile, obnovile ili povukle. One će koristiti mrežu vozačkih dozvola EU-a, određenu za ove svrhe […].”

Njemačko pravo

9 U skladu s člankom 29. stavkom 1. Verordnunga über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Uredba o izdavanju odobrenja osobama za sudjelovanje u prometu), u verziji koja se primjenjuje u glavnom postupku:

„1. Imatelji stranih prava na upravljanje vozilom mogu u granicama ovlaštenja iz tog prava upravljati motornim vozilima na njemačkom teritoriju ako u Njemačkoj nemaju uobičajeno boravište u smislu članka 7.”

10 Člankom 29. stavkom 3. te uredbe određuje se:

„Ovlaštenje iz stavka 1. ne primjenjuje se na imatelje stranih prava na upravljanje vozilom,

[…]

3. kojima je pravo na upravljanje vozilom u Njemačkoj privremeno ili pravomoćno oduzeo sud ili upravno tijelo na temelju neposredno izvršne ili konačne odluke,

[…]

U slučajevima iz prve rečenice nadležno tijelo može donijeti deklaratorni upravni akt o nepostojanju ovlaštenja.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

11 Marvinu M. su njemačka tijela izdala vozačku dozvolu za vozila kategorije AM i B, 3. srpnja 2008. i za kategoriju T, 1. srpnja 2015.

12 Tijekom kontrole cestovnog prometa izvršene 9. lipnja 2016. utvrđeno je da je Marvin M. vozio pod utjecajem droga. Nadležna njemačka tijela obavijestila su ga 20. rujna 2016. da mu namjeravaju oduzeti vozačku dozvolu.

13 Nakon što je 29. rujna 2016. navedenim tijelima naveo da više nema domicil u Njemačkoj, Marvin M. je 13. listopada 2016. prijavio domicil u Nizozemskoj, gdje je 1. studenoga 2016. zatražio zamjenu svoje njemačke vozačke dozvole za nizozemsku vozačku dozvolu.

14 Odmah izvršnim nalogom od 9. studenoga 2016., koji je Marvinu M. dostavljen 12. studenoga 2016., Kreis Heinsberg (okrug Heinsberg) oduzeo je dotičnomu pravo na upravljanje vozilom te mu je naložio da vrati vozačku dozvolu bez odlaganja.

15 Nakon što su 14. studenoga 2016. nizozemska tijela nadležna za zamjenu vozačkih dozvola utvrdila valjanost prava na upravljanje vozilom Marvina M. s obzirom na podatke koji se nalaze u bazi podataka mreže EU-a za vozačke dozvole (RESPER), izdala su nizozemsku vozačku dozvolu Marvinu M. 17. studenoga 2016. u zamjenu za njegovu njemačku vozačku dozvolu. O toj je zamjeni obaviješten Kreis Heinsberg (okrug Heinsberg) dopisom od 5. prosinca 2016., kojem je pridružena njemačka vozačka dozvola Marvina M.

16 Nizozemska tijela – koja je Kreis Heinsberg (okrug Heinsberg) obavijestio o oduzimanju prava na upravljanje vozilom Marvina M. – obavijestila su, 4. siječnja 2017., nakon upita u tom pogledu, da će ostati pri odluci o prijepisu vozačke dozvole Marvina M. jer navedena baza podataka na datum zahtjeva za zamjenu nije sadržavala nikakav navod u pogledu ograničenja prava dotičnog na upravljanje vozilom.

17 Tijekom kontrole cestovnog prometa 17. siječnja 2017. izvršene u Njemačkoj, policijske su službe otkrile da Marvin M. ne posjeduje vozačku dozvolu valjanu na području te države članice.

18 Odlukom od 5. rujna 2017., Kreis Heinsberg (okrug Heinsberg) utvrdio je da vozačka dozvola koja mu je izdana u Nizozemskoj ne ovlašćuje Marvina M. da upravlja vozilima u Njemačkoj.

19 Marvin M. osporavao je tu odluku pred Verwaltungsgerichtom Aachen (Upravni sud u Aachenu, Njemačka).

20 Taj sud smatra da se priznavanje vozačke dozvole izdane u zamjenu za prvu vozačku dozvolu nameće njemačkim tijelima na isti način kao i priznavanje vozačke dozvole izdane nakon polaganja ispita vještina vožnje motornih vozila. Međutim, sklon je smatrati da, s obzirom na ciljeve sigurnosti u području cestovnog prometa i zaštite života korisnika ceste, država članica može, na temelju članka 11. stavka 4. Direktive 2006/126, odbiti priznati zamijenjenu vozačku dozvolu kada je zamjena provedena nakon oduzimanja prava na upravljanje vozilom od strane države članice izdavateljice vozačke dozvole.

21 U slučaju da se smatra da članak 11. stavak 4. Direktive 2006/126 nije primjenjiv, sud koji je uputio zahtjev pita se je li dopušteno odstupanje od načela uzajamnog priznavanja kada država članica, na čijem području se postavlja pitanje priznavanja vozačke dozvole, može na temelju neospornih činjenica utvrditi da materijalno pravo na upravljanje vozilom nije više postojalo u trenutku zamjene te vozačke dozvole.

22 U tim je okolnostima Verwaltungsgericht Aachen (Upravni sud u Aachenu) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članak 2. stavak 1. Direktive [2006/126] tumačiti na način da države članice trebaju u svakom slučaju priznati vozačku ispravu, uključujući prava na upravljanje vozilima koja su u njoj iskazana, čak i ako se izdavanje te isprave temelji na zamjeni vozačke isprave u skladu s člankom 11. stavkom 1. Direktive [2006/126]?

2. Ako je odgovor na prvo pitanje potvrdan: smije li država članica odbiti priznavanje zamijenjene vozačke isprave u skladu s člankom 11. stavkom 4. drugim podstavkom Direktive [2006/126], ako ju je država izdavanja zamijenila u trenutku u kojem ju je država članica iz koje potječe materijalno pravo na upravljanje vozilom već oduzela?

3. Ako je odgovor na drugo pitanje niječan i postoji obveza priznavanja: smije li država članica svakako odbiti priznavanje zamijenjene vozačke isprave u slučaju, kada država članica, na čijem se državnom području postavlja pitanje priznavanja vozačke dozvole, može na temelju ‚nedvojbenih informacija' utvrditi da materijalno pravo na upravljanje vozilom u trenutku zamjene vozačke isprave više nije postojalo?"

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

23 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 2. stavak 1. Direktive 2006/126 tumačiti na način da je uzajamno priznavanje, bez ikakvih formalnosti, koje je njime predviđeno, primjenjivo na vozačku dozvolu izdanu nakon zamjene na temelju članka 11. stavka 1. te direktive.

24 Valja podsjetiti da u skladu s člankom 2. stavkom 1. Direktive 2006/126 „[d]ržave članice uzajamno priznaju vozačke dozvole koje su izdale".

25 Prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, ta odredba predviđa uzajamno priznavanje, bez ikakve formalnosti, vozačkih dozvola koje su izdale države članice (presuda od 26. listopada 2017., I, C-195/16, EU:C:2017:815, t. 34. i navedena sudska praksa).

26 Budući da navedena odredba ne pravi razliku ovisno o načinu izdavanja vozačke dozvole, odnosno izdavanja nakon položenog ispita predviđenih u članku 7. Direktive 2006/126, ili nakon zamjene na temelju članka 11. stavka 1. te direktive, načelo uzajamnog priznavanja nameće se također i u pogledu vozačke dozvole proizašle iz takve zamjene, pri čemu vrijede iznimke koje ta direktiva predviđa.

27 S obzirom na prethodna razmatranja, na prvo pitanje valja odgovoriti da članak 2. stavak 1. Direktive 2006/126 treba tumačiti na način da je uzajamno priznavanje, bez ikakvih formalnosti, koje je njime predviđeno, primjenjivo na vozačku dozvolu izdanu nakon zamjene na temelju članka 11. stavka 1. te direktive, pri čemu vrijede iznimke koje navedena direktiva predviđa.

Drugo i treće pitanje

28 Svojim drugim i trećim pitanjem, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 11. stavak 4. drugi podstavak Direktive 2006/126 tumačiti na način da omogućava državi članici odbiti priznavanje vozačke dozvole koja proizlazi iz zamjene na temelju članka 11. stavka 1. te direktive iz razloga što je ta država članica, prije te zamjene, oduzela pravo na upravljanje vozilom nositelju dozvole koja je zamijenjena.

29 Ta je pitanja postavio sud koji je uputio zahtjev u odnosu na situaciju u kojoj je, s jedne strane, Marvin M., prije nego što su mu nizozemska tijela izdala vozačku dozvolu u skladu s postupkom zamjene predviđenim u članku 11. stavku 1. Direktive 2006/126, počinio prekršaj u Njemačkoj koji je doveo do mjere oduzimanja njegova prava na upravljanje vozilom, ali vozačka dozvola nije bila vraćena njemačkim tijelima, i, s druge strane, nizozemska su tijela, koja su nakon izdavanja nove vozačke dozvole obaviještena o mjeri njezina oduzimanja, ostala pri odluci o valjanosti vozačke dozvole izdane Marvinu M.

30 Na temelju članka 11. stavka 1. Direktive 2006/126, u slučaju da imatelj valjane nacionalne vozačke dozvole koju je izdala država članica stekne uobičajeno boravište u drugoj državi članici, on može zatražiti da se njegova vozačka dozvola zamijeni jednakovrijednom dozvolom.

31 Prema toj odredbi, ta država članica koja obavlja zamjenu dužna je u tom pogledu provjeriti za koju kategoriju podnesena dozvola stvarno još vrijedi. U tu svrhu, članak 15. navedene direktive propisuje da države članice pomažu jedna drugoj i razmjenjuju podatke o dozvolama koje su izdale, zamijenile, nadomjestile, obnovile ili povukle te koriste u tu svrhu mrežu vozačkih dozvola Europske unije.

32 U ovom slučaju, kao što se podsjeća u točki 15. ove presude, nizozemska tijela su 14. studenoga 2016. provjerila valjanost vozačke dozvole Marvina M. u bazi podataka mreže vozačkih dozvola Europske unije i 17. studenoga 2016. izdala su novu vozačku dozvolu Marvinu M.

33 Budući da je, kao što to proizlazi iz odgovora na prvo pitanje, međusobno priznavanje, bez ikakvih formalnosti, predviđeno u članku 2. stavku 1. Direktive 2006/126, primjenjivo na vozačku dozvolu koju je država članica izdala nakon zamjene na temelju članka 11. stavka 1. te direktive, ostale države članice načelno ne mogu provjeriti poštovanje uvjeta izdavanja predviđenih navedenom direktivom. Naime, posjedovanje vozačke dozvole koju je izdala država članica treba smatrati dokazom da je njezin imatelj ispunjavao te uvjete (vidjeti u tom smislu presudu od 23. travnja 2015. Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, t. 47. i navedenu sudsku praksu).

34 Istina, Sud je smatrao da u slučaju da je moguće utvrditi, ne s obzirom na podatke od države članice domaćina, nego na temelju navoda koji se nalaze na samoj vozačkoj dozvoli ili drugih informacija koje neosporno dolaze od države članice izdavateljice, da jedan od uvjeta izdavanja predviđen Direktivom 2006/126 nije bio ispunjen, država članica domaćin, na čijem području je vlasniku navedene dozvole izdana mjera oduzimanja ranije dozvole, može odbiti priznavanje vozačke dozvole (vidjeti u tom smislu presude od 26. lipnja 2008., Zerche i dr., C-334/06 do C-336/06, EU:C:2008:367, t. 69. i 70., kao i od 26. lipnja 2008., Wiedemann i Funk, C-329/06 i C-343/06, EU:C:2008:366, t. 72.).

35 Ipak, u ovom slučaju, kao što navodi Europska komisija, okolnost da su njemačka tijela već oduzela Marvinu M. pravo na upravljanje vozilom u trenutku kada su vozačku dozvolu zamijenila nizozemska tijela ne proizlazi ni iz same vozačke dozvole niti iz drugih podataka koji dolaze od države članice izdavateljice.

36 Prema tekstu članka 11. stavka 4. drugog podstavka Direktive 2006/126 „[d]ržava članica odbit će priznati valjanost svake vozačke dozvole koju je izdala druga država članica osobi čija je vozačka dozvola na području ove prve države članice ograničena, privremeno oduzeta ili oduzeta”.

37 Iz pojmova „odbit će priznati” proizlazi da ta odredba ne predviđa mogućnost nego i obvezu (vidjeti u tom smislu presude od 26. travnja 2012., Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, t. 53., i od 21. svibnja 2015., Wittmann, C-339/14, EU:C:2015:333, t. 24.).

38 Sud je ocijenio da tekst te odredbe ovlašćuje svaku državu članicu, a ne samo državu članicu uobičajenog boravišta, da odbije priznati valjanost vozačke dozvole koju je izdala druga država članica (presuda od 23. travnja 2015., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, t. 55.).

39 Preciznije, Sud je smatrao da članak 11. stavak 4. drugi podstavak Direktive 2006/126 omogućuje državi članici, koja nije država članica uobičajenog boravišta, da na temelju svojih nacionalnih propisa i zbog protupravnog ponašanja na svojem teritoriju imatelja vozačke dozvole prethodno stečene u drugoj državi članici donese mjere čiji je opseg ograničen na taj teritorij, a učinak ograničen na odbijanje priznavanja valjanosti te dozvole na tom teritoriju (vidjeti u tom smislu presudu od 23. travnja 2015., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, t. 60.).

40 U tom pogledu, Sud je pojasnio da se članak 11. stavak 4. drugi podstavak Direktive 2006/126 odnosi na mjere donesene na temelju kaznenog i policijskog prava države članice koje utječu na valjanost na teritoriju te države članice vozačke dozvole koju izda druga država članica (presuda od 23. travnja 2015., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, t. 61.).

41 Nadalje, Sud je već ocijenio da bi nalaganje obveze državi članici da prizna valjanost vozačke dozvole koju osobi izda druga država članica, iako je mjeru zabrane stjecanja vozačke dozvole u prvoj od tih država članica toj osobi ta država članica izrekla zbog činjenica nastalih prije nego što je druga od tih država članica izdala spomenutu dozvolu, potaknulo počinitelje prekršaja na teritoriju jedne države članice kojima bi se mogla izreći takva mjera da odu u drugu državu članicu kako bi stekli novu dozvolu i tako izbjegli upravne ili kaznene posljedice tih prekršaja i konačno uništili povjerenje na kojem počiva sustav uzajamnog priznavanja vozačkih dozvola (vidjeti u tom smislu presudu od 21. svibnja 2015., Wittmann, C-339/14, EU:C:2015:333, t. 30. i navedenu sudsku praksu).

42 Ta razmatranja vrijede i onda kada je vozačka dozvola bila izdana u okviru zamjene na temelju članka 11. stavka 1. Direktive 2006/126. Odbijanje priznavanja vozačke dozvole proizišle iz takve zamjene odgovara također u tom slučaju na cilj od općeg interesa Unije a to je poboljšanje sigurnosti na cestama (vidjeti u tom smislu presudu od 22. svibnja 2014., Glatzel, C-356/12, EU:C:2014:350, t. 51. i navedenu sudsku praksu), a kojem doprinosi Direktiva 2006/126, u skladu s njezinom uvodnom izjavom 2. (presuda od 26. listopada 2017., I, C-195/16, EU:C:2017:815, t. 51.).

43 Međutim, iz sudske prakse Suda proizlazi da se država članica ne može pozivati na članak 11. stavak 4. drugi podstavak Direktive 2006/126 kako bi na neodređeno vrijeme odbila priznati valjanost vozačke dozvole koju je izdala druga država članica, kada je imatelju te vozačke dozvole na teritoriju prve države članice izrečena restriktivna mjera (presuda od 23. travnja 2015., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, t. 76. i navedena sudska praksa).

44 Nadalje, Sud je utvrdio da je država članica koja odbije priznati valjanost vozačke dozvole u situaciji poput one u predmetnom postupku nadležna odrediti uvjete koje imatelj vozačke dozvole treba ispuniti radi ponovnog stjecanja prava na upravljanje vozilom na njezinu teritoriju. Naveo je da je na sudu koji je uputio zahtjev da ispita ne protivi li se država članica, primjenom vlastitih pravila, ustvari, vremenski neograničeno priznavanju vozačke dozvole koju je izdala druga država članica i da je u toj perspektivi na njemu da provjeri ne prelaze li uvjeti predviđeni zakonodavstvom prve od tih država članica, u skladu s načelom proporcionalnosti, granice onog što je prikladno i potrebno kako bi se postigao cilj iz Direktive 2006/126, koji se sastoji od toga da se poboljša sigurnost na cestama (vidjeti u tom smislu presudu od 23. travnja 2015., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, t. 84.).

45 Međutim, valja podsjetiti da se prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, osoba ne može pozivati na normu prava Unije u svrhu prijevare ili zlouporabe (vidjeti u tom smislu presude od 21. veljače 2006., Halifax i dr., C-255/02, EU:C:2006:121, t. 68., i od 16. listopada 2019., Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, t. 34.).

46 Načelo zabrane prijevare i zlouporabe prava, izraženo u toj sudskoj praksi, opće je načelo prava Unije čije se poštovanje zahtijeva od pojedinaca. Naime, primjena propisa Unije ne može se proširiti do te mjere da bi se njima pokrile radnje izvršene s ciljem prijevare ili zloporabe prednosti predviđenih zakonodavstvom Unije (presuda od 6. veljače 2018., Altun i dr., C-359/16, EU:C:2018:63, t. 49. i navedena sudska praksa).

47 Konkretno, utvrđenje prijevare počiva na podudarajućem skupu indicija kojim se utvrđuje spoj objektivnog i subjektivnog elementa. Stoga, kada je riječ o okolnostima koje su predmet glavnog postupka, s jedne strane, objektivni element se sastoji od činjenice da uvjeti traženi u svrhu zamjene vozačke dozvole na temelju članka 11. stavka 1. Direktive 2006/126 nisu ispunjeni. S druge strane, subjektivni se element sastoji od namjere dotičnog da zaobiđe ili izbjegne uvjete potrebne u svrhu takve zamjene, s ciljem stjecanja prednosti koja se njome daje (vidjeti u tom smislu presudu od 6. veljače 2018., Altun i dr., C-359/16, EU:C:2018:63, t. 50. do 52.).

48 Iz toga slijedi da kada se pokaže da je osoba prijevarno postigla izdavanje vozačke dozvole, u okviru zamjene na temelju članka 11. stavka 1. Direktive 2006/126, ona ne može ni u kojem trenutku tražiti priznavanje tako stečene vozačke dozvole u državi članici.

49 U ovom slučaju, prema činjenicama koje je opisao sud koji je uputio zahtjev i koje su navedene u točkama 12. do 15. ove presude, Marvin M. je 20. rujna 2016. bio obaviješten o namjeri njemačkih tijela da mu oduzmu vozačku dozvolu. Nakon te obavijesti, Marvin M. se odjavio s njemačkog državnog područja te je prijavio boravište u Nizozemskoj 13. listopada 2016., gdje je 1. studenoga 2016. zatražio zamjenu svoje njemačke vozačke dozvole za nizozemsku vozačku dozvolu, koja mu je izdana 17. studenoga 2016.

50 Iz tih elemenata kao i pisanih odgovora koje su dale njemačka i nizozemska vlada na pitanja koja je postavio Sud, proizlazi da Marvin M. nije prijavio, tijekom postupka pred nizozemskim tijelima, namjeru njemačkih tijela da mu oduzmu vozačku dozvolu, o čemu je međutim bio obaviješten, i da dotični nije ni naknadno obavijestio nizozemska tijela o tome da mu je dostavljena odluka o oduzimanju vozačke dozvole 12. studenoga 2016., iako ta tijela nisu još donijela odluku o zahtjevu za zamjenu koji je podnio dotični.

51 Na sudu koji je uputio zahtjev je da ocijeni, nakon provjere podataka iz prethodne točke, predstavlja li postupanje Marvina M. s ciljem dobivanja nove vozačke dozvole zamjenom svoje dozvole u skladu s člankom 11. stavkom 1. Direktive 2006/126, tijekom razdoblja od kontrole cestovnog prometa koja je nad njim provedena 9. lipnja 2016. do izdavanja nove vozačke dozvole koja se dogodila 17. studenoga 2016., zlouporabu ili prijevarno postupanje. Ako je to slučaj, mora se smatrati da je odluka o odbijanju priznavanja njegove vozačke dozvole konačna.

52 U tim okolnostima, na drugo i treće pitanje valja odgovoriti da članak 11. stavak 4. drugi podstavak Direktive 2006/126 treba tumačiti na način da omogućava državi članici odbiti priznavanje vozačke dozvole koja proizlazi iz zamjene na temelju članka 11. stavka 1. te direktive zbog toga što je ta država članica, prije te zamjene, oduzela pravo na upravljanje vozilom nositelju dozvole koja je zamijenjena.

Troškovi

53 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (deseto vijeće) odlučuje:

1. **Članak 2. stavak 1. Direktive 2006/126/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 20. prosinca 2006. o vozačkim dozvolama treba tumačiti na način da je uzajamno priznavanje, bez ikakvih formalnosti, koje je njime predviđeno, primjenjivo na vozačku dozvolu izdanu nakon zamjene na temelju članka 11. stavka 1. te direktive, pri čemu vrijede iznimke koje navedena direktiva predviđa.**

2. Članak 11. stavak 4. drugi podstavak Direktive 2006/126 treba tumačiti na način da omogućava državi članici odbiti priznavanje vozačke dozvole koja proizlazi iz zamjene na temelju članka 11. stavka 1. te direktive zbog toga što je ta država članica, prije te zamjene, oduzela pravo na upravljanje vozilom nositelju dozvole koja je zamijenjena.

Potpisi